

Под светлошћу васкрслога Господа све земаљско прелива се у небеско, и слива у Небеско. Топе се и растапају све границе између неба и земље. Земља је заиста постала небо, пошто је небо претходно постало земља. И човек на наше очи постаје „Бог“, пошто је Бог претходно постао човек, и занавек остао Богочовек – ради нас људи, ради нашега спасења = обогочовечења = обожења.

(. ..) Да, хтели ми или не, ми смо људи бесконачни у свакој нашој жељи. Свака наша жеља, ма куда кренула, креће у бескрајне бесконачности. Јер она: или својим добром хрли ка Извору сваког добра – Сладчајшем Господу, или својим злом ка царству зла. У првом случају – умилиће, разуме се бескрајно; у другом – туга, очајање, мука, бунт, и свако од њих бескрајно. А да човек влада тим бесконачностима, – то припада Светитељима. Од њих се, само од њих, можемо учити, и помоћу Божјом, научити. Господе, „мисао моју Твојим смирењем огради“. Без тога, нико не може ући у покој Божји. Тада у души настајен анархија, пошто се у њој све обесцентри, релативизира, и стога самоубиствено атомизира. То је онај пакао предсказан, и описан, Господом: „Ко не сабира са Мног, расипа“. Смиренима даје Господ благодат – да богомудро владају свима боголиким бесконачностима своје слободе. Зато је то у Светих Отаца: „уметност над уметностима“, „наука над наукама“. Најексперименталнија наука од свих наука. У томе самосмиравању, самоумањењу (то и јесте наш кено-

зис пред Богом): да човек у своме самоосећању и самосазнању умањи себе до почетне тачке свога бића, до – небића. Јер одатле је покренут Богом у биће ка Њему = Свебићу. Само тако вођена наша воља, наше сазнање, наше осећање, наше васцело биће – може се одржати у светим границама боголикости, и постепено остваривати безгранично богоподобљавање. У томе је и светост, у томе и подвиг светих врлина. У томе богоделању и њихово блаженство, вечно и заносно. „Блажен је у делању свом“, ко? – „Који провиди у савршени закон слободе“ (Јак. 1, 25), боголике слободе у психофизичком тесту боголикости човекова бића. Сваки је човек из – небића. То треба да буде главна полуга нашег самосмиравања. И доспети у Богочовечанско вазнесенско величанство – то је дар Јединог Човекољупца. А тај распон препун је свих боголиких бесконачности. Утврдити сву вољу своју у Господу, то је једини пут оздрављења и исцељења наше воље од свакога зла, и греха, и смрти, и пакла. А кроз вољу – и нашег васцелог људског бића, у чији састав улазе безбројне тајанствене стихије, познате и непознате...

Ја се трудим, и стално проверавам своје мисли и писанија Светим Оцима. А молим и Вас, све што дође од мене, проверавајте строго Светим Оцима. Да се душа моја умом не огреша, умом не отисне у неки грех, и тако огреша о свесвету тајну Пресвете Тројице. Зато не престајте молити за мене, да ми ум стално буде радосни роб светог смиреноумља и свете молитве, увек непрекидне и увек неболетне.

Ѕрей. Јусџин Нови Пелијски

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ТРИДЕСЕТ И ПРВА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА
ПО БОГОЈАВЉЕЊУ

св. муч. Полиевкић, ѿрей. Евстѿраѿије,

св. Филип Московски, св. Петар Севастиијски

Мтѿ. 4, 12 - 17, зч. 8; Еф. 4, 7 - 13, зач. 224..

свѿши Теофан Зашворник

ИСПРАЗНОСТ И ЈЕДНОСТРАНОСТ СВЕТСКОГ ЖИВОТА

Како сте ме обрадовали Вашим одговором!

„Не привлачи ме, напротив – одбија. Неколико дана после тога била сам као разбијена, моја душа се мучила: туговала сам и нисам могла да се саберем. И једва сам се некако повратила“. Зашто то прошли пут нисте написали? А мени се учинило да прећуткивањем сакривате страст или тако нешто. Дај Боже да се такво осећање одбојности према светском животу и светским забавама заувек сачува у Вама. Али могуће је да вам се то и допадне. Очигледно, не можете избећи додир са таквим животом. Други пут више неће бити тако разорно и узнемирујуће, трећи пут – још мање, а потом нећете осећати ништа. Као и са пићем: после сваке чашнице човек се све више опушта. Шта осете они који долазе у радионицу за прераду дувана? Штипа их за очи, цури

им нос, не могу да дођу до даха. А онима који тамо раде није ништа. Па и ти што дођу, када мало постоје, већ не жмиркају толико, не кијају и не кашљу, а затим све те неугодности сасвим престају. Гледајте да се и са Вама не догоди нешто слично када су у питању околности које су тако пореметиле Ваш мир.

Ви као да сте предухитрили моје питање па кажете: „Не мислим да бих икада могла да се помирим са таквим животом. Пажљиво посматрам и налазим да то није живот. Не умем то да објасним, али утврђујем се у мишљењу да то није живот. Ту има много живости, али живота нема. Ево и моја машина за шивење стално је у покрету, али то није живот“. Дивну је мисао породила Ваша бистра главица. Сад за Ваш положај могу да кажем да улива наду. Само осећање није постојано: оно може да се про-

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

мени. Али када му у помоћ дође разумна мисао, онда се оно утврђује, и опет, с друге стране, осигурава мисао. Заједно – они су као тврђава. Али да би та тврђава била што тврђа, треба да схватите зашто заправо у таквом животу нема живота. Ако наши разговори потрају то ће се временом потпуно разјаснити. За сада ћу рећи само ово: у таквом живљењу нема правог живота, зато што оно не обухвата и не задовољава све стране људског живота, него само мали део, и уз то такав који стоји на последњем месту, или тачније на рубовима живота, не дотичући се његовог центра. Људски живот је веома сложен и многостран. Постоји у њему и телесна и душевна и духовна страна. Свака има своје снаге и потребе и своје начине њиховог задовољавања. Човек живи само онда када су све наше силе у покрету и када се све потребе задовољавају. А кад је код њега у покрету само један делић сила и када се задовољава само део потреба, онда тај живот није живот: баш као што и ваша шиваћа машина ради како треба само када су сви њени делови у покрету. Ако буде прекинут рад било ког дела – машина је стала: не живи. Ни човек не живи људски ако у њему није све у покрету. Само што се код машине прекид њеног живота, ђ. кретања, одмах види, а код човека неактивност целовитог људског живота у њему, уз деловање само једне његове

стране и задовољавање малобројних потреба, уопште се не види, мада заиста постоји, као што је стварна непокретност поменуте шиваће машине. Такав је закон људског живота! Додајмо и ово ономе о чему је реч. Које су силе ту заузеле и које се потребе задовољавају? Заузете су руке, ноге, језик, очи, уши, мирис, додир, памет, уобразиља, фантазија и довитљивост, уопште – најнижа човекова страна, она која му је заједничка са животињама; и задовољава се само потреба животињског живота, или, боље рећи, они се играју живота, као што бива са младим јагањцима када их истерају на зелену пољану. Осим ових сила постоје код човека још два-три њихова слоја и њихов главни центар.

Просудите сада може ли такав живот бити заиста живот? Ваш осећај рекао Вам је да ту нема живота. Указаћу Вам на главни разлог због чега нема. Можда Вам деловање тог разлога сада није тако јасно, али општа мисао не може да буде несхваћена; детаљи ће се појаснити временом. Јер ја имам намеру да све што треба редом изводим из устројства људске природе. Треба да живимо онако како нас је створио Бог, а када неко не живи тако, смело се може рећи да он уопште не живи. Молим да се за сада задовољите тиме.

исхијуман Сава Псковски

НЕ СУДИ БЛИЖЊЕМ, НАРОЧИТО СВЕШТЕНИКУ

Молим вас, браћо, да не осуђујете не само свештеника, већ било ког човека, да бисте се удостојили опроштаја грехова, јер када видиш некога како греши, не знаш како ће завршити свој живот.

Онај разбојник кога су са Христом разапели био је човекоубица, а Јуда је био Христов ученик и апостол, и за кратко време се с њима догодила промена: разбојник је ушао у Царство Небеско, а ученик у погибао.

Зато не треба осуђивати човека, нека је и грешник, јер је он брат твој, а и откуд ти знаш његова добра и зла дела.

Многи су често грешили јавно, а онда су тајно принели право покајање; ми смо видели њихове грехе, а покајање и обраћање њихово не. Ми их осуђујемо као грешнике, а Бог им дарује оправдање.

Дакле, молим вас да не осећате злобу ни према коме, да не осуђујете никога, док не дође Праведни Судија Који ће на светлост да изведе сакривени мрак и да објави помисли срца.

Нарочито немој да осуђујеш свештеника Божјег због тајних и јавних грехова његових за које чујеш. Не говори о њему: “Он је грешан и приступа Тајнама, и зато му не долизи дар Духа

Светога“. Ништа слично не помишљај, већ препусти суд

Срцезналцу Богу. Он је Судија, Испиталац тајни!

Имај у виду да је свештеник изнад тебе. Ако је свештеник и сагрешио, онда је сагрешио против Божанских заповести, а ти ниси постављен за судију и испитивача других. Знај за своје место и меру.

Дакле, не осуђуј никога, а нарочито светитеља Божјег, већ с вером, великим страхом, истинским покајањем и чистом савешћу приступај Божанским Тајнама, јер ако би Анђео Божји приносио Свету Бескрвну Жртву, а ти се причестио недостојно, ни Анђео те не би могао очистити од греха.

Јуда је примио Хлеб Божји од Самог Владике Христа, и „пошто се недостојно причестио Овим, уђе у њега сатана“. Чега нека нас избави Господ Бог Које је слава у вјеки вјекова. Амин.

„Не будите немилосрдне судије људима који служе Богу и падају у животу у противречност са самима собом, то јест са својим благочешћем; у противречје их поставља са собом сам ђаво, њихов зли противник; он се снажно хвата зубима својим за њихово срце и приморава их да чине противно“. (Свети Јован Кронштатски)

